

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/208/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7818201007
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kolesár
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7818201007.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Kolesára a sudkýň JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Aleny Mazúrovej v spore žalobcu: U., zastúpený JUDr. Ladislavom Csákóom, advokátom, so sídlom Hviezdoslavova 4, Rožňava, proti žalovanému: S. zastúpený JUDr. Petrom Pandym, advokátom, so sídlom L. Kossutha 99, Kráľovský Chlmec, o zaplatenie 4.500,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Rožňava z 18. septembra 2020, č. k. 9C/21/2018-136

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie v napadnutom výroku o trovách konania.

Žalobca je povinný nahradiť žalovanému 100% trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo "prvoinštančný súd") napadnutým uznesením zastavil konanie a rozhodol o trovách konania tak, že žalovanému priznal nárok na ich plnú náhradu.

2. Len proti výroku uznesenia o trovách konania podal žalobca odvolanie. Výrok uznesenia, ktorým súd prvej inštancie zastavil konanie nebol odvolaním napadnutý; v tejto časti uznesenie nadobudlo právoplatnosť v zmysle ust. § 367 ods. 3 C.s.p., a preto v nej nebolo v odvolacom konaní preskúmané.

3. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie s použitím ust. § 256 ods. 1 C.s.p. procesným zavinením za zastavenie konania žalobcu, keďže bez toho, aby tento procesný úkon vyvolal svojím správaním sa žalovaný, vzal žalobu v priebehu konania späť. Prvoinštančný súd zároveň nevhliadol opodstatnenou argumentáciu žalobcu v prospech aplikovateľnosti ust. § 257 C.s.p na rozhodnutie o trovách konania, s odôvodnením, že „Žalobca navrhoval náhradu trov konania stranám sporu nepriznať s prihliadnutím na jeho sociálnu situáciu, avšak okrem všeobecného tvrdenia žiadne iné tvrdenie ohľadom svojej nepriaznivej sociálnej situácie existujúcej v čase späťvzatia žaloby nepredniesol a ani nepreukázal predložením listinných dôkazov“. Podporne tiež skonštatoval, že „Žalobca podal zmätočnú žalobu, nakoľko podanou žalobou žiadal o zaplatenie kúpnej ceny motorového vozidla z čoho vyplýva, že on mal byť predávajúcim, avšak z obsahu späťvzatia žaloby vyplýva, že žalobca nadobudol predmetné motorové vozidlo, ktoré následne predal ďalšej osobe“.

4. Žalobca v odvolaní polemizoval so záverom súdu prvej inštancie, že v okolnostiach prípadu nie sú naplnené zákonné predpoklady pre rozhodnutie o trovách konania podľa ust. § 257 C.s.p., a to hneď v niekoľkých argumentačných líniách. V prvom rade poukázal na svoju nepriaznivú sociálnu situáciu, s tým, že táto bola v priebehu konania zrejma už len z toho, že sa v priebehu konania uchádzal o priznanie bezplatnej právnej pomoci. Odvolateľ zastával názor, že pokiaľ za tohto stavu súd prvej inštancie mal nejaké pochybnosti o jeho pomeroch, bolo jeho povinnosťou vyzvať ho na doplnenie tvrdení a ich zdokladovanie. V ďalšom rade žalobca dôvodil, že žalovanému nebolo možné priznať nárok

na náhradu trov konania tiež preto, že si ho v priebehu konania neuplatnil. Podľa jeho názoru bolo potrebné pri rozhodovaní o trovách konania mať na zreteli tiež skutočnosť, že v teoretickej rovine vznikli žalovanému náklady zastúpenia len v súvislosti s jedným úkonom právnej služby - prevzatím a prípravou zastúpenia, ktorý však prakticky nebol realizovaný, vzhľadom na to, že advokát zastupujúci žalovaného nenahliadol do spisu. V ďalšej skupine odvolacích námietok žalobca vyzdvihol okolnosti vzniku žalovanej pohľadávky; spomenul pritom, že medzi stranami bola uzavretá zámenná zmluva, že žalovaná suma predstavovala dohodnutý doplatok zo strany žalovaného a že motorové vozidlo, ktoré naňho previedol žalovaný malo právne vady, následkom ktorých oňho v konečnom dôsledku prišiel. Napokon žalobca v odvolaní vytkol napadnutému uzneseniu aj nedostatok dôvodov na podklade všeobecnej teoreticko-právnej argumentácie, bez vyjadrenia konkrétnych otázok, na ktoré sa mu zo strany súdu prvej inštancie nedostalo odpovede. Svojimi námietkami proti spôsobu právneho posúdenia skutočností, majúcich význam pre rozhodnutie o trovách konania a vytýkajúcimi tiež procesné pochybenie súdu prvej inštancie pri odôvodňovaní napadnutého uznesenia, žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) a h) C.s.p. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, musí prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Naproti tomu, vo vzťahu k ostatným odvolacím dôvodom, je odvolací súd podľa ust. § 380 ods. 1 C.s.p. viazaný ich vymedzením v odvolaní, a preto na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ust. § 365 C.s.p. dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil (por. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1269s).

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu odmietol argument žalobcu o význame skutočnosti, že nenahliadol do spisu, pre rozhodnutie o trovách konania. Dôvodil v tejto spojitosti, že so zreteľom na informácie a podklady poskytnuté mu žalovaným, nasvedčujúce o zmätočnosti žaloby, sa pri tomto úkone právnej služby zaobišiel bez nazretia do spisu. Žalovaný sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nepriaznivú sociálnu situáciu nepreukázal a vyzdvihol fakt, že v takejto všeobecnej konštelácii zostal tento jeho argument aj v odvolacom konaní.

6. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 C.s.p.), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario C.s.p., v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 C.s.p., z hľadiska odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) a h) C.s.p. a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. a dospel k záveru, že nie je (odvolanie) dôvodné.

7. Žalobca svojimi odvolacími námietkami v intenciách uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. nastolil predmetom odvolacieho prieskumu správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie o trovách konania z hľadiska spôsobu právneho posúdenia otázky naplnenia/nenaplnenia zákonných predpokladov pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania v zmysle ust. § 257 C.s.p. Vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnu normu vôbec alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval, avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav aplikoval, teda v skutkových okolnostiach z právnej normy vodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

8. Podľa ust. § 257 C.s.p. výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

9. Citované ustanovenie zákona umožňuje súdu nepriznať nárok na náhradu trov konania strane sporu, ktorej inak tento nárok patrí. Aplikácia tejto normy pri rozhodovaní o trovách konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú kumulatívne splnené dve podmienky: jedná sa o dôvody hodné osobitného zreteľa a ide o výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti pritom zákon bližšie nedefinuje, výklad týchto kategórií teda ponecháva na súdnu prax. Tá za dôvody hodné osobitného zreteľa považuje najmä neprimeranú tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu

sporu, povahu a okolnosti prípadu, zložitost' doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitost' prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, osobitné pomery strany sporu, či nízky príjem (por. Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1540s, str. 942).

10. Žalobca vzhliadol dôvod osobitného zreteľa predovšetkým v skutočnosti, že je v nepriaznivej sociálnej situácii, ktorú objektivizoval odkazom na súvislost', že sa v priebehu konania usiloval o priznanie bezplatnej právnej pomoci. Za výnimočné považoval tiež okolnosti vzniku a realizácie právneho vzťahu strán, ktoré v odvolaní prezentoval oproti tvrdeniam v priebehu prvoinštančného konania, v úplne inom svetle (pozn. odv. súdu: v žalobe tvrdil, že žalovaná suma predstavuje kúpnu cenu za ním predané motorové vozidlo).

11. Odvolací súd v skutkových súvislostiach akcentuje, že i vo vzťahu k skutočnostiam majúcim význam pre rozhodnutie o trovách konania, má strana, ktorej sú tieto okolnosti na prospech, povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Žalobca sa preto mylí v predstave, že súdu prináleží, dokonca že je jeho povinnosťou tieto procesné povinnosti strán suplovať. V rovine právnej je potrebné mať na zreteli, že záver o aplikovateľnosti ust. § 257 C.s.p. nemôže spočívať len na posúdení jedného hoc aj praxou aprobovaného kritéria bez zistenia a vyhodnotenia tiež ďalších skutočností, vplyvajúcich na obraz o spravodlivosti takého usporiadania. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na záver formulovaný Ústavným súdom SR v uznesení z 8. marca 2017, sp. zn. I. ÚS 118/2017, v zmysle ktorého nepriaznivé osobné, zárobkové a majetkové pomery strany nemožno vyvodit' len z toho, že jej bol Centrom právnej pomoci priznaný nárok na bezplatnú právnu pomoc. Podľa názoru odvolacieho súdu bez poznania tiež ďalších faktov, týkajúcich sa osobných, zárobkových a majetkových pomerov a bez zreteľa tiež na okolnosti prípadu, vylučujúce prvky účelovosti, zjavného zneužívania práv alebo zrejmej procesnej nezodpovednosti, dôvod pre nepriznanie trov nemožno komplexne posúdiť. Odvolací súd poukazuje tiež na výstižný záver vyplývajúci z nálezu Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2862/07 z 5. novembra 2008, v zmysle ktorého ust. § 150 O.s.p. (pozn. odv. súdu: obdobne § 257 C.s.p.) neslúži na zmiernovanie majetkových rozdielov medzi procesnými stranami, ale na riešenie situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne hájil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy, obdržal náhradu nákladov, ktoré pri tejto činnosti účelne vynaložil.

12. Ako už bolo zmienené i vo vzťahu k skutočnostiam majúcim význam pre rozhodnutie o trovách konania má strana, ktorej sú tieto okolnosti na prospech, povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Aj na tieto skutočnosti sa navyiac vzťahuje tiež koncentrácia konania.

13. Podľa ust. § 149 C.s.p. prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

14. Podľa Čl. 8 C.s.p., strany sporu sú povinné označit' skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podpriet' svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

15. Podľa ust. § 154 C.s.p., prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatnit' najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

16. Podľa ust. § 366 C.s.p. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatnit' v konaní pred súdom prvej inštancie.

17. V citovanom ust. § 366 C.s.p. je vyjadrený systém neúplnej apelácie odvolacieho konania, podstata ktorého spočíva (tiež) v zásadnej nemožnosti prihladať v odvolacom konaní na odvolaciu námietku, založenú na takom prostriedku procesného útoku alebo procesnej obrany, ktorý nebol uplatnený už pred súdom prvej inštancie, a to až na taxatívne stanovené výnimky - skutočnosti poukazujúce na nedostatok podmienok konania, vylúčenia sudcu alebo obsadenia súdu, ktorými má byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej alebo ktoré odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatnit' pred súdom prvej inštancie.

18. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca v priebehu konania pred súdom prvej inštancie netvrdil okolnosti vzniku a realizácie právneho vzťahu strán, ktoré podľa jeho odvolacej argumentácie majú odôvodňovať uplatnenie sudcovskej moderácie pri rozhodovaní o trovách konania (že naň žalovaný zámenou previedol motorové vozidlo s právnymi vadami, že uplatnená suma predstavuje doplatok vyplývajúci zo zámeny a že o zámenou získané vozidlo v dôsledku právnej vady prišiel), pričom vôbec prvýkrát tento prostriedok procesnej obrany uplatnil až v odvolaní. Prítom ani z odvolania a ani z obsahu spisu podľa posúdenia odvolacieho súdu nevyplýva skutočnosť, pre ktorú by tento prostriedok procesnej obrany nemohol odvolateľ uplatniť už v priebehu prvoinštančného konania. Na tomto základe, keďže posudzovaná výhrada odvolateľa sa netýkala procesných podmienok konania, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu a nesmerovala ani k preukázaniu vady konania, odvolací súd posúdil odvolaciu námietku žalobcu, vystavanú na tomto tvrdení ako procesne neprípustnú novotu, ktorú nemožno v odvolacom konaní použiť v zmysle ust. § 366 C.s.p.

19. Právne neopodstatnenou je tiež námietka žalobcu, ktorou súdu prvej inštancie vytkol, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania bez toho, aby si takýto nárok v priebehu konania uplatnil. Žalobca v tejto časti svojej odvolacej argumentácie evidentne vyšiel z právneho omylu, majúceho zrejme pôvod v nevedomení si existencie úpravy § 262 ods. 1 C.s.p., v zmysle ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne súd aj bez návrhu (pozn. odv. súdu: naproti právnemu stavu podľa predchádzajúcej procesnej úpravy, ktorá pre rozhodnutie o trovách konania vyžadovala návrh na rozhodnutie o trovách a aj vyčíslenie trov právneho zastúpenia). Podľa právnej teórie „Opätovne teda platí premisa, že právo na náhradu trov konania vzniká zo zákona a nemožno ho strane uprieť len preto, že si ho neuplatnila“ (por. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1540s, str. 960).

20. Pokiaľ ide o argument žalobcu, v rámci ktorého pripisuje význam skutočnosti, že advokát zastupujúci žalovaného mohol vykonať len jeden úkon právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia) odvolací súd bez potreby hlbšej analýzy uvádza, že otázka rozsahu vynaložených trov (včítane úkonov právnej služby) a ich účelnosti (pochybnosti o potrebe a vynaložení trov nevynímajúc) nemá význam pre rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania ako takom, ale pre rozhodnutie o výške trov konania, ktoré v súlade s ust. § 262 ods. 2 C.s.p. predstavuje obsahovú náplň až druhého štádia rozhodovania o trovách konania, ktoré následuje po právoplatnosti rozhodnutia o nároku.

21. Žalobca svojimi odvolacími námietkami, v intenciách uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., napokon nastolil predmetom odvolacieho prieskumu (tiež) správnosť procesného postupu prvoinštančného súdu z hľadiska rešpektovania jeho práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

22. Podľa ust. § 236 C.s.p., v písomnom vyhotovení uznesenia sa uvedie označenie súdu, ktorý ho vydal, označenie strán a ich zástupcov, označenie prejednávaného sporu, výrok, stručné odôvodnenie, poučenie o odvolaní a deň a miesto vydania uznesenia.

23. Podľa ust. § 234 ods. 2 C.s.p., ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

24. Podľa ust. § 220 ods. 2 C.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

25. Odôvodnenie je tou časťou rozhodnutia, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Preto zákon v citovanom ustanovení určuje konkrétne zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia tak, aby z neho bola zrejماً jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. Zákon vyžaduje, aby súd v odôvodnení rozhodnutia vymedzil tiež, ktoré skutočnosti boli pre jeho rozhodnutie zásadné, ktoré z nich boli medzi stranami nesporné a aké skutkové závery a na podklade ktorých dôkazov urobil vo vzťahu k skutočnostiam sporným. V odôvodnení rozsudku súd

ďalej vysvetlí, aké skutkové zistenie odôvodnilo aplikáciu zvolenej právnej normy, podá jej interpretáciu na konkrétne okolnosti prípadu a vyvodí z nej závery o spornom práve či povinnosti. Povinnosťou súdu je v odôvodnení sa vysporiadať tiež s rozhodujúcimi argumentmi strán; z odôvodnenia má pritom podľa právnej praxe vyplývať dôvod, pre ktorý súd prijal či odmietol rozhodujúce argumenty, pričom len konštatovanie nesprávnosti či irelevantnosti argumentácie bez náležitého zdôvodnenia, požiadavku riadneho odôvodnenia nespĺňa.

26. Už skoršia judikatúra Najvyššieho súdu SR (R111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.). S tým názorom sa stotožnil aj Ústavný súd SR (por. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v procesnej úprave, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. I naďalej teda z pohľadu odvolacích dôvodov nepreskúmateľnosť rozhodnutia predstavuje nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. (z hľadiska podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) C.s.p., do 30.6.2016 ust. § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p.) len v celkom ojedinelých (extrémnych) prípadoch, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Za procesnú vadu konania podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. (§ 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.) teda nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa (por. uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/84/2017 zo dňa 25.10.2017). I Ústavný súd SR v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné a aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). V otázke, za akých okolností je možné považovať rozhodnutie za nepreskúmateľné sa výstižne vyjadril tiež Najvyšší súd ČR vo svojom rozsudku sp. zn. 29 Cdo 2543/2011 z 25. júna 2013, publikovanom v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod číslom 100/2013. Prezentoval v ňom názor, že merítkom toho, či rozhodnutie súdu prvej inštancie je alebo nie je preskúmateľné, nie sú požiadavky odvolacieho súdu na náležitosti odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančného súdu, ale predovšetkým záujem strán sporu na tom, aby mohli v odvolaní náležite použiť proti tomuto rozhodnutiu odvolacie dôvody. Aj keď rozhodnutie súdu prvej inštancie nevyhovuje všetkým požiadavkám na jeho odôvodnenie, nie je spravídla nepreskúmateľné, pokiaľ prípadné nedostatky odôvodnenia neboli podľa obsahu odvolania na ujmu uplatnenia práv odvolateľa.

27. Súd prvej inštancie podľa zistenia odvolacieho súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia z tvrdení a argumentácie strán výstižne vyseletoval tie podstatné, ozrejmil tiež, aké zistenia vyšli v priebehu konania najavo a ktoré tvrdenia zostali nepreukázané. Zistené skutočnosti následne zrozumiteľne a v súlade so zásadami formálnej logiky premietol do rozhodujúcich skutkových záverov a z nich právnymi úvahami zdôvodnil výber právnych noriem, ktoré aplikoval, a tiež aj konkrétne následky, ktoré z nich za daného skutkového stavu vyvodil. Vo svetle východísk uvedených v predchádzajúcom bode, podľa posúdenia odvolacieho súdu nemožno odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v žiadnom prípade považovať ani za arbitrárne ani za úplne odchylné od veci samej a ani za extrémne nelogické, a preto odvoláciu námietku žalobcu proti odôvodneniu napadnutého rozsudku, odvolací súd posúdil len ako nespokojnosť odvolateľa so závermi prezentovanými v odôvodnení, ktorá ale ako už bolo zmienené, nezakladá nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva, a teda dôvodnosť odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p.

28. Z týchto dôvodov, nakoľko súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, odvolací súd s použitím ust. § 387 ods. 1 C.s.p. uznesenie v napadnutom výroku o trovách konania, potvrdil.

29. Podľa ust. § 396 C.s.p. , ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

30. Podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

31. V súlade s citovanými ustanoveniami zákona odvolací súd priznal v odvolacom konaní plne procesne úspešnému žalovanému nárok na náhradu 100% trov odvolacieho konania.

32. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.